

Prinsesse ENHJØRNING

DET MØRKE PALADS

Skrevet af Peter Gotthardt
Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

★ ★
Alvilda
★

*Enas far, kong Drot,
er taget langt bort.*

*Troldkvinden Skarntyde
er Enas værste fjende.*

*Ena er den
eneste enhjørning
i Storskoven.*

*Skovtrolden Kry
er Enas bedste ven.*

*Elveren Bregne
er Enas trofaste ridder.*

Storskoven strækker sig milevidt over bakker og dale. Her vokser så mange træer og buske, at ingen kan tælle dem. Nogle mener endda, at skoven når helt til verdens ende.

Skoven er hjemsted for tusindvis af dyr. Her er også stædige dværge og sarte alfer, kloge elvere, små og store trolde og mange andre væsner.

Men en giftig plet er dukket op et sted i Storskoven. Ingen ved hvordan den er opstået. Den prøver at sprede død og fordærv omkring sig.

Enas far, kong Drot, er taget bort for at finde et middel mod det onde. Nu er det Enas opgave at passe på skovens væsner og forhindre, at ondska-ben tager magten.

”Du er helt blå om mulen,” fnisede Kry.

”Du skulle nødig snakke,” sagde Ena. ”Du er blå i hele hovedet. Og på hænderne.”

”Det er, fordi I griser sådan med de blåbær,” sagde elveren Bregne. Han havde plukket en håndfuld nødder på vejen. Nu huggede han skallerne itu med sit sværd og spiste de modne kerner.

De tre venner sad på en bakke, der var omkranset af høje træer. Her kom de tit for at nyde solen, når vejret var godt.

Bladene havde fået et strejf af gult. En kølig blæst fik dem til at rasle. Efteråret var så småt på vej.

”Vi må hellere se at komme tilbage,” sagde Bregne. ”Det bliver snart mørkt.”

”Men månen står op om lidt,” sagde Kry. ”Og det bliver vist fuldmåne i aften. Skal vi ikke blive her og se på den?”

De så begge to på Ena, der nikkede ja.

Kort efter gik solen ned. Fuglene holdt op med at kvitre. Tusmørket blev hurtigt til mørke.

Så viste månen sig på himlen, helt rund og strålende hvid. Den sendte sit milde lys ned over træernes kroner. Under dem var skyggerne sorte og tætte.

”Hvor er her smukt og fredfyldt nu,” sagde Bregne.

”Ja,” sagde Ena med et suk.

”Du sukker sådan,” sagde Kry. ”Hvad tænker du på?”

”Min far,” svarede Ena. ”Jeg savner ham hver dag. Jeg ville ønske, han var hos os her i Storskoven nu. Men han er langt borte sammen med de andre enhjørninger. Helt ovre på den anden side af det store hav. Så nu er jeg den eneste enhjørning i hele skoven.”

Kry lagde armene om Enas hals.

”Det skal du ikke være ked af,” sagde hun. ”Du har jo os. Og alle skovens andre væsner. Vi er dine venner, og vi ...

”Hvad er det dernede?” afbrød Bregne hende og pegede.

Han havde fået øje på et flakkende rødt skær. Det bevægede sig langsomt frem mellem træerne for foden af bakken.

De stirrede alle tre derned. Lyset kom fra to fakler. De blev båret af to skikkelser svøbt i lange kapper. Bag dem gik fire mere, to og to. Det så ud, som om de bar på noget tungt.

Jeg kan se at feltet mellem træerne simpelthen er blevet mørknet. Og nok lidt for meget. Men ilden i faklerne er mørknet lige så meget. Det duer ikke. De to flammer skal 'males op' med klart rødt/gult. De vil jo netop lyse skarpere, jo mere mørkt der er.

"Hvad er det, de går med?" hviskede Kry. Synet

af de gådefulde skikkelser fik hende til at sænke stemmen.

”Det ligner en bære,” sagde Ena. ”Og jeg tror, der ligger en på den. Men det er ikke rigtig til at se på den afstand.”

”Hvem mon de er?” spurgte Kry.

”Det finder vi ud af,” sagde Bregne. ”Kom. Men lydløst.”

De skyndte sig ned ad bakken og ind mellem træerne. En smal sti snoede sig gennem skoven. Her stillede de sig og ventede.

